

KULTURA
59. PULA

Oprosti mi pape, bura je

Do sada najbolji utisak ostavio Čučićev film „Pismo ćaći“, mada nisu podbacili ni „Cvijetni trg“ ni „Noćni brodovi“. Fajnsov „Koriolan“ je prikazan uz snažan vetar i kovitlace prašine, Dragojevićeva „Parada“ ispunila Arenu

Milivoj Beader i Mate Gulin u filmu „Pismo ćaći“ Damira Čučića

Pula– Zahuktava se takmičarski program nacionalnih filmova 59. Pule, a one hrvatske kolege koje su pred početak festivala u svojim napisima tvrdile kako „tu nema ni velikog hita ni novog klasika“, zamerajući umetničkom direktoru Zlatku Vidačkoviću što je „isforsirao“ čak 11 novih hrvatskih filmova, sada su podvili repove. Jer u Puli su u protekla dva dana viđeni jedan odličan i dva sasvim dobra hrvatska filma.

Mali, niskobudžetni po formi gotovo eksperimentalni film, oslonjen samo na dva glumca, „Pismo ćaći“ debitanta Damira Čučića, tako je snažno odjeknuo da mu već sada mnogi predviđaju nagrade. Nastao prema monodrami glumca Milivoja Beadera, ovaj film o odnosu oca i sina iz Dalmatinske zagore – a taj odnos se sa lakoćom izdiže na univerzalni plan, ispričan je kroz estetiku web-kamere. Na sličan način, koji je viđen nedavno i u Momčilovićevom filmu „Smrt čoveka na Balkanu“. Dva dalmatinska „luzera“, i onaj stariji i onaj mlađi, nesposobni su da kanališu i usmere one najlepše emocije, koje evidentno postoje negde duboko u njima, jer ih niko nikada tome nije naučio. Pun gorčine zbog sopstvenih životnih promašaja, već sredovečni sin – propali glumac (Milivoj Beader), svom ocu koji živi u seoskoj kući (bravurozan Mate Gulin), stalno poštom šalje video-zapise u kojima ga optužuje za emocionalno zlostavljanje, potcenjivanje i zanemarivanje. S druge strane, otac se u lokalnom seoskom bircuzu svojim kompanjonima stalno žali na svog potomka koji stalno pije, „žica“ pare i nezahvalan je. Njihov jedini način komunikacije je neprestana svađa. Usamljeni su i jedan i drugi, vole se a da to i ne znaju, što scenarista i reditelj Damir Čučić postepeno otkriva publici poentirajući u dve katarzične scene. U dugom kadru, u kojem sin i otac piju rakiju na pragu kuće i u završnom kadru, kada otac gleda sina koji spava i čini kretnju rukom kao da želi da ga pomiluje. Izvrstan film u kojem je jednostavnim sredstvima postignuta maksimalna snaga.

Kao sasvim dobar, mada ne i bez mnogih mana, pokazao se i triler „Cvijetni trg“ doajena Krsta Papića (u dugoj karijeri tri puta je osvajao „Zlatnu arenu“), nastao prema komadu „Balon“ njegovog dugogodišnjeg saradnika Mate Matišića i prema sopstvenom istoimenom dokumentarnom filmu. Priča o glumcu u dečjem lutkarskom pozorištu koji sticajem okolnosti biva uvučen u vrtlog policijsko-mafijaškog obračuna u kojem su oni koji vuku sve prijave konce zapravo u vrhu države, sasvim se lepo gleda. Ima dovoljno svega: i napetosti, i zanimljivog zapleta i neizvesnosti. Ima naravno i viškova, ali i manjka stilske definisanosti. Međutim, gledalac kojem su detalji ove priče vrlo dobro poznate iz savremenih crnih hronika, dovoljno budno prati sve što se u filmu događa, snažno se vezujući za glumce. Pre svega za Tonka Vulića, maestralnog u ulozi mafijaškog bosca Macka, a onda i za Dražena Kuena koji tumači lik glumca prisiljenog da pred mafijašem ozvučen igra sveštenika pred kojim se ovaj silnik ispoveda.

I „Noćni brodovi“ Igora Mirkovića, film inače nastao u manjinskoj koprodukciji sa Srbijom, publika u Areni je dočekala gromkim aplauzima, upućenim pre svega sjajnom glumačkom paru Radku Poliću i Ani Karić, koji u ovoj priči o starima i napuštenima u staračkim domovima igraju poslednju veliku ljubav u životima čoveka i žene. Emotivan i negde gotovo čak naivno iskren Mirkovićev film. Romantičarski penušav, poput nekog lepog sna u koji su satkane žudnje i nadanja, čežnje za ljubavi. Film u kojem se Radku Poliću i Ani Karić svakog trenutka veruje i u kojem se, u duhovitoj sporednoj ulozi nalazi i gotovo magični Bogdan Diklić, kojeg je publika ispratila salvom aplauza.

Aplauza je bilo i u noći kada je u Areni divljala bura dižući kovitlace prašine u trenucima kada su na sceni boravili britanski glumac i reditelj Rejf Fajns i producentkinja Gabrijela Tana predstavljajući film „Koriolan“. Uprkos vremenskoj nepogodi, Fajns je bio izvanredno raspoložen izvinjavajući se gledaocima što su njegov film gledali sa prašinom u očima. Obradujući se novinarima Fajns je između ostalog istakao da se u „Koriolanu“ vodio idejom da je postavljanje nekog Šekspirovog komada u savremeni kontekst najbolji način da se njegovo delo približi publici, a da je za snimanje odabrao Beograd jer ima veličinu i težinu glavnog grada i zgradu skupštine koja je za njega bila vitalna lokacija.

U prepunoj pulskoj Areni, u ponoćnom terminu, juče je su gledaoci gromkim aplauzima dočekali i ispratili film „Parada“ Srđana Dragojevića, pozdravljajući i reditelja i glumce Nikolu Kojca, Miloša Samolova, Gorana Jevtića i producentkinju Biljanu Prvanović, o čemu će biti reči u sledećoj pulskoj razglednici.

Šijan „Sinemanijak“

Slobodan Šijan na izložbi njemu u čast

Legendarni srpski reditelj Slobodan Šijan takođe je gost pulskog festivala koji mu je u Multimedijalnom centru „Luka“, u okviru programa „Sinemanijak“, priredio izložbu. Reč je o vizuelnoj produkciji radova pod nazivom „Filmskiletak na papiru Slobodana Šijana“, što je autorova umetnička praksa u kojoj eksperimentiše filmskim načinom razmišljanja i željom da se obuhvati fragmentarni svet kinematičkih efekata, beleški i razmišljanja. Izložbu su u prisustvu Šijana i brojnih gostiju otvorile kustos projekta Mirjana Grahovac i Aleksandra Sekulić iz beogradskog Centra za kulturnu dekontaminaciju.

Dubravka Lakić